

Snaga Kristove molitve (Psalam 22)

Raspeti Spasitelj i ja – pitanja za rad:

Što ja Bogu predbacujem?

Kada su vjernički autoriteti napadali moje pouzdanje u Boga?

Koje mi patnje dolaze iz Božje ruke?

Psalam 22 započinje tragičnim i tužnim riječima:

»Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?« (Ps 22,2).

Važan je prije svega zato što ulazi među čuvenih sedam Kristovih posljednjih riječi na križu. I Mt i Mk bilježe ovaj krik u izvornome jeziku (Mt 27,46; Mk 15,34). Isus, razapet na križ, u ključnim trenucima,

kao i toliko puta za života, obraća se Bogu.

I u najvećoj muci Isus se ne odriče *pripadnosti* Ocu. Naziva ga svojim Bogom. Drevna formula saveza živi u Isusovoj molitvi. Taj trenutno daleki Bog jest njegov Bog. To vrijedi od početka njegova života. Psalam spominje ono što psihologija višestruko potvrđuje. Na grudima majčinih učio se *povjerenju*, a učitelj mu bijaše Bog sam (Ps 22,10). U Bogu prepoznaje snažne i nježne ruke spretne primalje, govoreći: »Ti si me izveo iz majčina krila«.

Čuveni vapaj o najdubljoj ostavljenosti i nedostatku oslonca »Bože moj, zašto si me ostavio« Isus izriče nakon sveopće tame koja je trajala od podneva pa do tri popodne (Mt 27,45; Mk 15,33; Lk 23,44). Svoju molitvu Ocu Raspeti izriče nakon što je punih šest sati, sve od devet izjutra prikovan na drvo križa. Pritom se služi Svetim pismom, riječima psalma izriče stanje svoje duše. Za najsvetiji odnos prema Ocu uzima drevnu molitvu svojega naroda u kojoj se na početnu ključnu konstataciju da je Bog »daleko« (Ps 22,2) molitelj dvaput vraća i preokreće je. Ponavlja molbu: *ne budi daleko, ne udaljuj se!* – i tako cijelom psalmu daje novi smjer (22,12,22).

Psalam precizno opisuje iznemoglost i fizičke boli. Srce je patniku kao vosak, snaga mu osušena (Ps 22,15s). Isus nakon neprospavane noći i bolnoga križnog puta, čavlima pribijen o drvo križa tako se osjeća. Psalam osim toga opisuje bolno rukanje. Upravo to Isus doživljava. Vrijeđaju njegovo pouzdanje: »Uzdao se u Boga, neka ga sada spasi« (Ps 22,8; Mt 27,43). Nije čudo da patnik ima osjećaj da su ga opkolili bikovi i psi, lavovi i bivoli (Ps 22,13,17,22). Govori kako sve svoji kosti može prebrojiti, ruke i noge su mu kao u životinje koja je upala u klopku i na smrt je probodena; bodlje i šiljci zabilili se u tijelo i usmrtili je (Ps 22,17). To se s Raspetim bolno ostvarilo.

Točno psalam najavljuje: »moje odijelo im je plijen, odjeću moju uzimlju za lutriju« (Ps 22,9). To će se Isus doživjeti (Lk 23,34) – »da se ispuni Pismo«, tumači Ivanovo evanđelje (Iv 19,24). Psalmist opisuje: »Moj se jezik uz nepce slijepio« (Ps 22,16). Isus će otvoreno reći: »Žedan sam« – »da se ispuni Pismo«, opet tumači evanđelje (Iv 19,28). »Gledaju u me« osjeća patnik u psalmu, rabeći istu riječ kojom prorok Zaharija zapisuje slavno proroštvo: »Gledat će onoga koga su proboli!« (נבט Ps 22,18; Zah 12,10). Točno Ivanovo evanđelje primjenjuje i tumači: pogled na Raspetoga pogled je na božansku beskrajnu ljubav – čovjekov pogled na Boga samoga.

Zašto si me ostavio? – iskonski je krik duše pred Bogom. Hebrejska gramatika poučava da to nije samo pitanje, nego predbacivanje: *Zašto tako činiš?* Još više od toga, kako doslovno novozavjetni jezik prevodi drevnu upitnu riječ, Isus pita o svrsi. *S kojom svrhom, za koji cilj? Čemu?* – pita on, iznoseći najdublje ljudsko pitanje.

»Bože moj, Bože moj« – važan je vapaj. Velika je pomoć izreći bol, potužiti se na pravom mjestu. Iz toga se rađa dalekosežan i spasonosan uvid kako je i u zlu koje se zbiva Božja ruka prisutna. »Ti si me bacio u smrtni prah« (Ps 22,16) uviđa patnik, primajući i smrt od Boga, te tako već pokazuje pravu podlogu za čudesan nov početak.

Molitva raspetom Isusu

Raspeti Spasitelju moj! Daj mi svetu snagu i prave riječi da svoju muku izreknem pred tobom.

Svojom si se svetom ljubavlju vezao za me. Zato si moj i kad si daleko, i kad te nema.

Ti si mi na grudima moje majke počeo ulijevati povjerenje, gradio si moj osjećaj sigurnosti.

Ti znaš koliko puta mi se učinilo da su moji bližnji bešćutne, okrutne zvijeri.

Tebi je znano koliko puta mi je zbog mojega grijeha i moje zloće srce prijetilo da će od jada svisnuti.

Ti znaš kako je strašno bilo kad su me učitelji u vjeri razočarali i napadali moje pouzdanje u tebe, vrijeđali ono najsvetije u meni.

Ti vidiš moj križ. Ti me zoveš da ga nosim. Kad sve gubim i kad me sve snage napuštaju daj mi da iz tvoje ruke svoj križ primim. Pokaži mi kamo me on vodi.